

каже: "Кад видим человека који греши, или пијанца који обнажен лежи на земљи или пак человека који изговара прљаве и гнусне речи, трудим се да свој ум молитвом узнесем прам Богу и да кажем: Господе, Ти све можеш, помилуј овог человека. Ти си га створио и једино Ти знаш како ћеш га спасити. Уколико то кажем из дубине срца, више немам потребе да га осуђујем."

Браћо и сестре, једном је код неког великог подвижника дошао демон у виду человека и упитао: "Може ли се спасити онај ко је сагрешио као ђаво?" Светитељ се молио Богу да добије одговор на то питање и Господ му је рекао: "Ја имам више милости него што ђаво има зла. Али треба да знаш да те то куша зли дух. Кад поново

разлегло се паклено кикотање. Сатана је узвикнуо: "Ни кад сам био сâm нисам рекао Богу: "опрости ми". Данас сам владар огромног царства и зар мени као таквоме доликује да било коме кажем "опрости"!?"

Браћо и сестре, многи од нас учинили су тешке грехе, грехе сличне гресима демонâ. Зато се свети Јефрем Сирин осмелио да каже: "Наша Црква је Црква погибли", тојест ми смо по својим делима достојни погибли, "али наша Црква је исто тако и Црква која се каје" и зато је спасоносна, будући да је покајање једини пут ка спасењу. Свети Јован Златоуст вели: "Код нас постоји заклињање ђавола, а то се чини именом Исуса Христа. Зато треба што чешће понављати: "Господе Исусе Христе,

У свакоме човеку, браћо, има толико зле воље, да се на њему може сазидати Пакао, и толико добре воље, да се на њему може сазидати Небо. Непријатељ признаје код непријатеља оно прво, мајка познаје код сина ово друго.

Но највеће што сам видео то није човек без греха но човек, који свесно и вольно искупљује свој грех.

Дизање пониженог Бога једина је ствар, која ми се учинила већа и од Бога, и несравњено већа од земље.

И видео сам, близанци моји, видео сам свуда нокте Луциферове, мада ретко без рукавица; и рогове његове, мада ретко без калпака; и безбојне очи његове, мада ретко без бојених наочара; и ледено лице његово, мада ретко без топле маске; и мач у руци његовој, мада ретко без крста; и маслинову грану мира на грудима његовим, мада ретко без отровне стреле; и нарцис љубави за колуфама његовим, мада ретко неоплетеен змијама.

свети владика Николај

дође, реци му: "Господ ће ти оправдити ако почнеш да се кајеш и ако се будеш молио говорећи: Ја сам стародревна лаж. Господе, помилуј ме!" Кад је незнанац поново дошао код старца и кад му је старапец поновио речи Господње,

Сине Божији, помилуј ме грешног." А преподобни Јован Лествичник додаје: "Именом Исусовим удараж демоне јер од тога не постоји јаче оружје ни на небу ни на замљи."

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕНЬЕ

ДВАДЕСЕТ ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 8, 23 - 27, зач. 27; Лк. 8, 26 - 39, зач. 38; Јн. 15, 17 - 16, 2, зач. 52.
Јевр. 12, 6 - 13, 25 - 27; зач. 331. Еф. 2, 4 - 10, зач. 220; 2Тим. 2, 1 - 10, зач. 292.

свети великомученик Димитрије Мироточиви

архимандрит Рафаил (Карелин)
ПАКАО

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Браћо и сестре, данас смо слушали јеванђельску причу о исцељењу гадаринског бесомучника. Јеванђеље нам је открило једну од тајни будућег живота, размакло завесу која од нас скрива мрачни бездан.

Муке несрћника којег су запосели демони треба да нас подсете на постојање пакла и силâ tame. Један теолог је рекао: "Ђаво није само човекоубица него је и велики преварант. Ех, како је само преварио људе и натерао их да забораве да пакао постоји!" Наши греси слични су искрицама које горе у нашим срцима. Те искрице ће се након смрти претворити у стуб пакленог пламена, оног страшног пламена који пече, али не светли, пламена који мучи, али не уништава. У том црном огњу гореће цео човек. Тај страшни пламен обухватиће изнутра сваку ћелију и сваку пору човековог тела. Господ је пакао назвао огњеном гееном и тамом најкрајњом.

Господ Исус Христос је рекао: где црв њихов не умире, и огањ се не гаси (Мк. 9, 46). Оведе се под црвом подразумева наша савест. Кад чинимо некакве срамне грехе, па макар то нико од људи не видио, савест нас мучи. Она, попут црва, даноноћно гризе човеково срце, призывајући га на покајање. У будућем животу нема кајања.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Тамо ће савест да мучи человека попут какве страшне змије. Тамо ће постојати самосажаљење. Но, то је жаљење без поправљања, без љубави, сажаљење које прелази у мрачни и безизлазни очај. Сама реч “ад” значи “заборав”. Ад је земља заборава. Ад је тамо где нема наде. Неки људи кажу: “Бог ће све да загрли и ако је ад изван Божијег домаћаја, онда то значи да Бог ипак није свуда присутан.” Црква на то одговара да је Бог присутан свуда и у свему. Али Бог је у рају присутан као Љубав која неизрециво радује светитеље, а у аду као сила која суди и кажњава.

И ма колико на земљи патили, свака патња има свој крај. Сваки човек, било да је бачан у тамницу или да лежи у болесничкој постели, пре или касније ће бити ослобођен: или ће му тамница постати гроб, или ће изаћи на слободу; или ће болесник бити излечен, или ће прећи у други живот. У аду нема промена и не постоји нада. Ад је вечни гроб за грешника. Пакао је море мржње. Док смо још овде на земљи, видимо како неки људи мрзе Бога. И само спомињање Бога код њих изазива неку врсту шока, баш као да је Бог њихов лични непријатељ. Та страшна мржња према Богу испољава се кроз рушење цркава, скрнављење светиње и бесмислено светогрђе, као кад су иконама вадили очи или када су у уста Спаситеља на икони стављали цигарету. Зар то није саталистичка мржња према светињи? Ад је узбуркано море стравичне мржње и зато је у аду немогуће покајање.

Замислите само како често људи мрзе једни друге! Злоба која никне у нашем срцу у ствари нас саме мучи и прогони. Ад је вечна мржња сваког грешника према свим осталим грешницима. Грешници ће у паклу личити на клупку змија које су се зариле једна у другу. Тамо неће бити љубави чак ни између родбине. Ако се тамо сртну мајка и кћерка или отац и син, посматраће једни друге онако како гује једна другу гледају. Пакао је у ствари бескрајна мржња. Тамо ће човек сâм себе мрзeti. У Библији пише како је на Каину након братоубиства постојао знак греха и одбачености (види, 1. Мој. 4, 10-15). У аду ће се тај страшни Каинов знак налазити на душама и телима грешникâ. Њихове душе ће бити унакажене и одвратне, попут каквих паукова што личе на човека, а тела мрачна и заудараће онако како заудара грех који су учинили. Човек ће тамо мрзeti и себе самог. Господ је рекао: Ондје ће бити плач и шкргут зуба (Мт. 8, 12). Грешници ће тамо бити спремни да сопствено тело кидају зубима. Гадарински бесомучник лутао је пустињом и ударао главом о камење. Осећао је страшне и нељудске муке и његови дивљи крици проламали су се тим крајем. Исте такве муке осећаће грешник у паклу. Ма колико неки човек био зао, то се ипак не може поредити са окрутношћу демона. Кад читамо о томе какве су све врсте мучења измишљали људи за њима слична бића, просто се ужасавамо. Не можемо ни замислiti какве ће све муке сmislitи демонски ум

за оне који се нађу у његовим рукама, у његовој власти?! За грешника ће најстрашније бити то што ће демона видети у самом себи, као змију која лежи у његовом срцу. Најстрашнија мука управо и јесте то кад човек у себи види демона и постаје сличан демону. Силе tame мрзе човека зато што је он створен по образу и подобију Божијем. Неки светитељи су говорили да је Господ створио човека зато да би људи који испуњавају вољу Божију попунили места палих анђела. Управо зато нас демони толико мрзе. Сатана је био светлоносни анђео, а претворио се у мрачно адско чудовиште. Замислите онда колико мора да мрзи човека који може да се усличи анђелу!

Неки хришћанин је једном осетио на себи стање смрти. Тада је видео пред собом страшно чудовиште, односно демона и ужаснуто је узвикнуо: “Ко си ти? Ја те не познајем!” Чудовиште је одговорило: “Како то да ме не познајеш? Па ти си целог свог живота испуњавао моју вољу и зато си ти сада мој!” Дакле, онај ко овде на земљи кроз грех постаје сличан демону, тај ће му припадати и у вечности као његов плен. Шта треба да чинимо да не бисмо доспели у вечну власт тог страшног тиранина?

Демони су носиоци непоправљиве гордости и зато сваки хришћанин треба да се труди да стекне врлину смирења како се не би уподобио демонима. Ђаво је једном приликом рекао преподобном Макарију Великом: “Ти, Макарије постиш, а ја уопште не једем. Ти мало спаваш, а ја уопш-

те не спавам. Дакле, што се тиче тих подвига ниси ме надмашио. Али ти можеш да смириш свој дух, а ја не могу да се смирам. То је оно чиме ме побеђујеш!” Господ је назвао демона човекобицом и лажом (види, Јн. 8, 44). Браћо и сестре, кад се љутимо на човека и у срцу му желимо зло, ми смо такође човекобице. У таквим тренуцима ми припадамо демону. Зато је Господ и рекао: И кад стојите на молитви, праштајте ако шта имате против кога; да и Отац ваш који је на небесима опрости вама сагрјешења ваша (Мк. 11, 25).

Свети Оци су учили: “Пре него што се помолиш за себе и своје ближиње, од срца се помоли за непријатеље своје.” Господ је демона назвао лукавим и лажом. Грех лажи за нас је постао нешто што се посвуда догађа. Он прожима цео наш живот. Зато ми и јесмо духовно тако немоћни и слаби. Један човек се жалио свом пријатељу да је окружен лошим и нечасним људима и просто не зна како да их се ослободи. Пријатељ му је одговорио: “Само говори истину и веруј да ће побећи од тебе јер они просто не могу да поднесу истину.” Ако се у животу будемо трудали да говоримо истину, силе tame ће оставити нашу душу на миру јер су лаж и лице-мерје оно што њима одговара. У души човека који лаже демон види своје и свога.

Реч ђаво значи клеветник. Али и ми стално клеветамо једни друге и то и речима и мислима. Шта нам је чинити да победимо тај грех који је срастао с нашом душом? Свети Јован Кронштатски